

1 תלמוד בבלי מסכת מנחות דף לו/א

תנא כשהוא מניח מניה של יד ואחר כך מניח של ראש וכשהוא חולץ חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד בשלמא כשהוא מניח מניה של יד ואח"כ מניח של ראש בכתב וקשרתם לאות על ידך והדר והיו לטוטפת בין עיןיך אלא כשהוא חולץ חולץ של ראש ואח"כ חולץ של יד מلن אמר הרבה הרבה אסברא לי אמר קרא והוא לטוטפת בין עיןיך כל זמן שבין עיןיך יהו שתיים

2 שעורי ר ייחיאל מיכל

3 ארצת החיים

4 ביאור הלכה על או"ח סימן כה

ובארה"ח ראייתי שמצדד לפ██וק כאבודרham משום דלכתחלה עשה עבירה ו עבר על מה שאמרו דכל שבין עיןיך יהו שתים ע"כ צריך עתנה לתקן ולהניח כדין ולא נהירא דהלא באמת כי"ל דהש"י אינו מעכבר של ראש הרי דבעצם קיימים בזה הש"ר מצותו רק דלא קיימים המצווה כתיקונה וא"ל דיסלק הש"ר ויחזרו וייחזו ויקיימים עתה כתיקונו ז"א דהלא בכל רגע ורגע שהוא נושא התפילהין עליו הוא מקיים בה מצות הש"ית ובודאי אין לנו לומר שישליך עתה המצווה ממנה כדי שאח"כ יקיימים יותר מן המובהר וגולה מזו אמרו ביבמות ל"ט ע"א צריך הקטון ליבם ואין ממתינים בגודל עד שיבא מדינת הים אף דבקרא כתיב והיה הבכור משום דכל שהו' מצוה לא משайнן אף אדם היינו ממתניין לא היינו מבטליין ע"ז העשה בידים רק בגין שב ואל תעשה וכ"ש כאן שאין לנו לסלוק המצווה בידים ממי שעושה אותה כדי שאח"כ יקיימים מן המובהר וזה אין לחלק בין שהייה מרובה לשהייה מועטה

5 גרי"ם על החומש

6 שו"ע הרב

7 צפנת פענה

8 ספר המצאות להרמב"ם - השרש האחד עשר

השרש האחד עשר - שאין ראוי למנות חלקים המצווה בפרט חלק בפני עצמו כשייה המקובץ מהם מצוה אחת:

זה שכל מה שאמרו חז"ל בו שהדבר הפלוני והפלוני מעכביין זה את זה הנה הוא מבואר שהם מצוה אחת כמו מינין שבולב ולחם הפנים עם לבונה זכה שתעשה עמו שלשונם מזה הסדרים והביזיכון מעכביין זה את זה הנה זה מבואר שהיא מצוה אחת וכן כל מה שיתבאר לך שהתכלית המבוקש לא יגיע בחילק אחד מאותן החלקים הנה הוא מבואר כי קבוצם הוא הענין הנמנית כמו הכרת המצורע שיתבאר לך שאילו היו בגדי פרומים בלבד ולא פרע ראשו ולא עטה על שפם ולא קרא טמא שהוא לא עשה דבר ולא הגיע הכרתו עד שיעשה כלם וכן טהרתו לא תגע אלא בכל מה שזכיר מהצפרים ועץ ארז ושני תולעת והגלוח ואז הגיע לו טהרתו ואמנם מקום הקושי הוא בדברים שאמרו בהם אינם מעכביין זה את זה כי העולה במחשבה שאר חילקים כל חלק מהם בלתי צריך לחבירו שייהי כל חלק מצוה בפני עצמה כמו אמרם התכלת אינה מעכבת את הלבן והלבן אינו מעכבר את התכלת והנה היה אפשר לנו שנאמר שלבן ותכלת ימנו שתי מצות לו לא מה שמצוות להם לשון מבואר במקילתא דרבנן ישמעאל והוא אמרו שם יכול שהם שתי מצות תכלת וממצות לבן תלמוד לו מורה והיה לכם לציצית מצוה אחת היא ואני שתי מצות הנה כבר התבادر לך שאפילו החלקים שאינם מעכביין זה את זה פעמים יהו מצוה אחת כשייה הענין אחד כי הכוונה ביצירת למען תזכיר אם כן כלל הדבר המחייב לזכור ימינה מצוה אחת

9 ספר המצוות להרמב"ס - מצוות עשה - מצוה יב

מצוה יב - היא שצונו להניח תפילין של ראש והוא אמרו והוא לוטפות בין עיק וכבר ענייך וכבר נכפל המצווי במצוה זו ארבע פעמים:

מצוות יג - היא שצונו להניח תפילין של יד והוא אמרו וקשרתם לאות על ידך וכבר נכפל המצווי בהזזה גם כן ארבע פעמים והראיה על להיות תפילין של ראש ושל יד שתמי מצות אמורים בגמרא מנוחות על צד התימה ממי שיחשוף שתפילין של ראש ושל יד לא יניח אחד מהם בלתי الآخر אלא בהיות שתהייה לפניו ייחד מאמור זה לשונו מאן דלית ליה שתי מצות חדא מצוה לא לעבד כלומר מי שלא יוכל לעשות שתי מצות לא יעשה האחת אינו כן אלא יעשה המצווה שהיא בידו ולכן יניח איזה מהן שיהיה בידו הנה כבר התבואר לך קראם לתפילין של ראש ושל יד שתמי מצות בתלמוד תורה וכן בארו במקילתא וכבר התבואר כלל משפטי שתי מצות אלו בפרק רביעי ממנוחות:

10 רמב"ס יד החוקה הלכות תעניות פרק ה

(יא) תלמידי חכמים אין נתונים זהה שלום בתשעה באב אלא יושבים דois ונאחים כאבלים ואם נתנו להם עם הארץ שלום מוחזרים לו בשפה וocab וראש אסור לקרות בתשעה באב בתרורה או בנביים או בכתובים ובמשנה ובהלכות ובטלמוד ובהגדות ואינו קורא אלא באיווב ובקבינוט ובדברים הרעים שבירמיהו ותינוקות של בית רבנן בטלין בו ומકצת החכמים נהಗין שלא להניח בו תפילין בראש:

11 משך חכמה על שמות פרק ג פסוק יג

(יג) ואמרו לי מה שמו כי אה' אשר אה' כו' אה' שלחני אליכם - יעוי מה שכתבתבי בפ' ברכה (לד, יב והנה) ששם אה' שתי פעמים כ"א חן כנגד כ"א שמות שבתפילין של יד וכן הם בתפילין של ראש ובצروف יש מ"ב והוא השם הנורא שהיודעו אימתו מוטלת על הברירות, (קדושים עא) וכל זמן שבין ענייך היו שתיים (מנוחות לו), ותפילין דמאי עולם שכותב בהן אהבת ישראל ומעלתו (ברכות ו סע"א) אם כבוד השם יתברך הוא בגלי ומקווים וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עלייך ויראו מנק (ודברים כה, י) וזה תפילין שבראש (ברכות ו סע"א) שאז שם מ"ב בשלמותם אבל כשההשגחה היא בהשתרת פנים אז נתגלה רק תפילין של יד שאינו נראה לרבים כמו שכותב והיה לך לאות ולא אחרים לאות (מנוחות לי): ואז הוא בבחינת שמוני נזק כחולדה הדורה בעקריה בתים (פסחים קית): וזה אמר אה' אשר אה' זה שמי בהנאה הנסית שאז וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עלייך ובשעה שאין בגלי אז רק אה' שלחני כו' שאין נראה רק תפילין של יד ודז"ק.

זה מה שאמר הא צדוקי עמא דאסטריה מרוי פניו מנניהו כו' אחוי ליה ועוד ידו נתואה שני' ובצל ידי כסיטיך (חגיגה): שהראה לו שאף עפ"י שהתפילין של ראש אינו נראה על פניו אבל תפילין של יד רחימותיה לבן אילא (ע' שבת פה): שנאמר ובצל ידי כסיטיך ודז"ק.

והנה בארנו בהפטורה פ' פקודי כשההשגחה היא בהעלם כמו בזמן הגלות הזה הארוך או הקדושה על מקום מקדש בהעלם ועומד אחר כתלינו لكن אסור להקריב על מקום מקדש שבגלות אין נראה קדושה על המקדש אבל להקריב בבמות גם כן אסור שבהעלם עוד הקדושה קיימת יע"ש מבואר מאד מה שאמר השם יתברך לשולמה (מלכים א' ט, ג) הקדשתי את הבית הזה כו' שמי שם עד עולם. שבעזון הגלות גם כן קדוש אמן רק בהתגלות רק תפילין של יד בלבד, והוא עני ולבי שם כל הימים שבזמן שישראל בארץ וועשרה נסים נעשו במקדש בלבד הקבועים אז וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עלייך ויראו מנק ואז יהיו תפילין של יד ושל ראש ששניהם הם שם מ"ב זה והוא עני ולבי שם כל הימים זה עני הוא תפילין של ראש בין ענייך ולבי זה תפילין של יד שהן שינה כנגד הלב. אבל בלילה זה רק תפילין של יד ומוקום מקדשו מסור לזרים עד בוא גואל בב"א.

בגמ' בעי"ג ד' ע"ב לא ליצלי איש מוספין וכו' ביחיד בג' שעיו ואב"א משום כו' דעוסק בתורה דכתיב בה אמת דין שלא כתיב בי' אמת עביד לפנים משה"ד. כן מפורש בנחמיה ט' משפטיים ישראלים ותורות אמת. לכן אמר וכל מאמנים (פיוט לר"ה) שהוא דין אמת בתורה דכתיב בה אמת ואז עשו לפנים משורת הדין, ההוגי באה' אשר אה' זה שם מ"ב השם הנורא שיודעו אימתו מוטלת על הבריות ואין מוסרין אותו אלא למי שמעביר על מדותיו (קדושים עא) פן ינקם מאובייבו הלא נפחד מעומק הדין.

12 משך חכמה על דברים פרק לג פטוק יב

והנה במשה מצאנו שנטגלה לו בשם אהיה אשר אהיה (שמות ג, יד), שהוא סוד השם מ"ב שני פעמים כ"א כמוינו אהיה, ורמזו רבינו בהלכות תפילין פ"ד הלכה י"ד שכן יש הווית בפרשיות דתפilineן ש"ר כ"א וכנגדן בשל יד בסה"כ מ"ב, וזה סוד התפilineן שהראהו למשה (ברכות ז סע"א), ولكن אמרו בפרק עשרה יוחסין (קדושין עא) היודעו אימנו מוטל על הבריות ולפ"ז נ"ל דבתפilineן שכל זמן שבין עניין שתיים (מנחות לו) וא"כ אם התפילה של ראש מונה גם השל יד מונה והוי שם מ"ב, וכן דרשו (ברכות ו סע"א) וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עלייך ויראו ממק אלך תפilineן של ראש דזה הוא שם מ"ב שאימנו מוטל על הבריות מי שיודעו. ובזה יש לפרשanca הכא ולכל המורה הגadol וכו' זה שם מ"ב שנטגלה למשה שרמו בבראיות שבנו נברא העולם כמו שרמו בכל מ"ב אותיות בהר"ד מבואר רבינו בחיי (פ' בראשית סוף פטוק ב) סוד עמוק, لكن בשבת במקום תפilineן אמורים ד' פעומים ז' ברכות שנגד ז' אזכור שבשיר ליום השבת כהירושלמי (תענית ב-כ) ושני פעומים שיר ליום השבת שחון מ"ב אזכרות ודוי'ק.

13 משך חכמה על שמות פרק יג פטוק ט

ובמלכים א' ט' והיו עניין ולבוי שם כל הימים. הכוונה עניין הוא על ההשגהה העליונה ולבוי הוא על האהבה אשר היא בלב, והנה ההשגהה היא דבוקה בישראל לפי ערך מעלו כמו שהחרchip לדבר במוראה (ח"ג פ' יח), ובישראל יש ד' סוגים (ויקרא רבה ל-יא) בני תורה ומצוות, טעם וריח, טעם ולא ריח וכו' כנגד ד' מינים שבולוב, כן ההשגהה חילקה בהנוגדים אבל אהבה היא לכולם, כמו שאמרו בשבת (דף פ"ח) נתנו ריחו עדין רחימות' גבן, لكن ההשגהה הוא סוד תפilineן של ראש שהקבב"ה מניח תפilineן (ברכות ו סע"א) וחילקה בד' בתים והוא מקום בין עניין, והאהבה הוא סוד תפilineן של ד' שימה נגד הלב שכן כולחו בחד בית ולזה אמרו (תפלת תחנון לשני וחיימי, תהילים עח, סא) עד מתי עוז בשמי ותפארתך ביד צר, שעוז הוא תפilineן של יד וכמו שכתוב (ישעיה סב, ח) נשבע ה' בימינו ובזרוע עוז, ותפארתו הוא תפilineן של ראש פאר וכו' (ישעיה סא, ג) זה תפilineן של ראש (מלכים ב' ב, ח), שבגלות ובסבי אין ניכר כ"ב ההשגהה והאהבה, והוא דרוש ארוך ואכם"ל.

14 ספר שפת אמת - במדבר - פרשת מטוות - שנת [תרמ"ז]

וב' אלו הם התפilineין של יד ושל ראש. של יד הוא לחבר התהנתונים לעליונים. ועיי' הקשירה לשעבד הכח והלב אליו ית' זוכין אח"כ להארה הבאה מלמעלה והוא בח' תפilineן של ראש שדרשו חז"ל שם ה' נקרא עלייך זה תפilineן שבראש ע"ש. וכ"כ וקשרתם כו' והיו לטוטפות ממשמע כי תפilineן ש"ר הוא הארה הבאה מלמעלה. ויתכן כי הל"ב שניים שיש באדם ואיתה בספרים כי הם בח' ל"ב נתיבות חכמה דכמו בgements הדעת של האדם הוא בראש. ובפיו נמצא ג"כ הדעת בחוש הטעם ובחוש הדיבור. ויל' דזה שנחילקו ששה עשר למעלה וכמו כן למטה שהוא כנ"ל שהדעת בא בכך המעשה שלמטה בידים וגוף וחלק אחד בא מmouth שבראש. וכן הוא בפנימיות. וכן כתיב על התפilineין למען תהי תורה ה' בפיק שזוכין לדעת בב' התפilineין כנ"ל.

15 תפארות יהונתן על דברים פרק ק פטוק ח

וקשרתם לאות על ידיך והיו לטוטפות בין עניין. ידוע כי תפilineין של יד הוא כדי לעורר לכשרון המעשים ופעולות שהוא ביד ותפilineין של ראש לעורר עיוני ולימודי הטוב לשם שמים ודבר מחשבות המוח אמן מישועסק במצות ומעשים טובים לשמה מミילא זוכה להעוני ומצוות ה' ברה מאירת עיניהם ואינו צריך לזכור בין עניינם כלל כי המצוא מאירה עניינו ומביאו לתורת אמת ואם כן אז עניין תפilineין של ראש רק לתוכשיט ופאר כדכתיב וראו כל הארץ כי שם הוין נקרא עלייך וזה מאמר הפטוק וקשרתם לאות על ידיך כשתשעשה כך והוא רק לתוכשיט בעלמא לטוטפה בין עניין בלי צורך להעירך ולהאיר מחשבתך לטוב:

16 ספר דובר צדק - קונטרס נר המצוות מצות עשה א'

וזה גם כן שני המשלים בפרק כמה מדליקין שם למפתחות פנימיות וחיצונית ולתערúa ודרתא שהם לכארה שני הפכים. ורצה לומר שפתח חיצוני רצון הלב להתעורר לחכמה על ידי יראת שמים שבלב ואז כשהחכמה נמשכת

מצד היראת שמיים המתעורר בלב אז הוא מגיע לפתח שני שהוא התרעה והוא תורה וחכמה שבמוחה. ואחר כך לדرتא שהוא יראת הלב שם הדירה קבועה לחיה האיברים שהוא חיות כל האדם ומשם יוצאה לפועל המעשה טובה שזו תכילת חכמה כמו שאמרו בסוף פרק ב' דברכות (י"ז):

[זה גם כן מה שכتب בתניא דבר אליהו הרבה (פרק ג') אני יראתי מתווך שמחתי ושמחתני מתווך יראתי. השמחה היא תורה כמו שנאמר (תהלים י"ט, ט') פקדדי ה' ישרים משיחי לב] ובימאי שם יראת ה' תורה עומדת לעד זה הלומד תורה בטורה מי הוא נושא אשה ואחר כך לומד תורה. פירוש שהتورה הנמשכת מן היראה היא תורה של תורה כי דבר שיש בו נגיעה לגוף הבבמי נקרא טומאה:

לצונו - ולפי דעתינו נראה מה טעם למכוון
כך אין מפללה נחילה עבירה כיון כיון
הף על פי סכמי מנותין כיון דכתיב
בשו נחפילין כל יד וכל רחץ ושייך למות
על ידה ולJKLMן אין עניין', לרין סמך
מכך מפללה כל רחץ נחילה כל יד, כדי
סמה קויה מחת לסתיקן, והס כסימן
וכפלייג נדעריס עניינס עבירה כיון כיון,
לפיקן חור ומתקן גרכה כל מפללה כל יד,
וממנסמס נחפילה כל יד וממקוק סקסל,
ועוד מגיך גרכה שנייה על כל רחץ,
ומתוכך שמי מנותין זו לו, עכ"ל. וזה כמו
שנתנה לך נמוד"ה נה קט, דמלבד
הקיום דכל יד בפני עצמו, וכל רחץ בפני
עצמו, עוד יש קיוס נוקף דכל יד וכל
רחץ כיון.

פרק כל כך סתום הלוועה עולה ויולדת
דרך סקסל, סלהסה מהד קסוד סגיון
הלוועה, ע"ז. ונמקסה זהה, דהה לפיה
מנגינו הלי שני סקסליים, אין כל יד ובין
כל רחץ, כיון סינס לדוקיס ממיל, ולהין
מעזירין הם הלוועה נחפילין כל יד דרך
סקסל, הכל דהה דרך כלולמה. וכמג סהולי
זומנש כי מעזיריס הם הלוועה דרך
הקסל. [ונגדלי הטעון' כהן מזוהר לדיני
מן ז"ל דMRI מנגינס ליכת זהה, ומפרשי
וזהו גופל חילוק המטה דמקומות,
ד"זמן סהינה עולה ויולדת" כיינו
כהמנגה סקסליים להם הלוועה צהמצע זו
זו, וכשה לקמיי "זמן סהיהם עולה
ויולדת" כיינו כמנגינו סמעזירין הם
הלוועה דרך כלולמה].

דף ל"ז ע"א

(במ"ז) גמי נסולם כטבוח מנית, מניה כל
יד ולחמל כך מניה כל רחץ,
לכתייג יוקסרמס למוח על ידה, וכדר
זויין לטוטפות אין עניין, הלא כטבוח
חולץ, חולץ כל רחץ ולחמל כך חולץ כל
יד, מנגן. לחמל רגעה, לכ המנוגה הנקלה
לי, לחמל קלה זויין לטוטפות אין עניין'
- כל זמן שני עניין יקו טמיים.

והנה למלוי דמפיק דמייה דיכל זמן
שני עניין יקו טמיים, חס כן
לכלהורה חיין לרין לינפומת' דכתיב
'יוקסרמס' וכדר זויין' למטען דמנית
כל יד ולחמל כך מניה כל רחץ, דגלו הכי
לchein להניט' כל יד מחללה מלמה דיכל זמן
שני עניין יקו טמיים'. מיהו יש לומר
למזה דכתיב יוקסרמס' וכדר זויין'

ועיין ב'معدן יוס טוב' על סלה"ז
הלוות מפליין סימן ט"ז (הו' ג')
שכיה זהה הם דברי השען המהיר נרחה
הטנה (ד' י"ג ע"ה מדפי הכל"ג), וזה

ימכדו מניין, קמי חלינה דממן דהמר
ליילא זמן מפליין, וכיון שפמק ליילא לנו
זמן מפליין, גטלה לה מהלכה נפי דעתו,
וכמו שכתוב בטית יוסף.

שם. וכשיגיע זmanın ממסמך זה
ומגרך עליון. הנה געיקל
הבדר הטענומן צקוגין דכשיגיע זמין צעוי
למסמך זה כדי לזכור עליון, להזכיר זקון
הורחה כלון שכחת, וזה לאונו - ולדיי ל"ע,
צמלווה שהייה עלייו חותמה, ולו ערך זמנה,
הפילו הס לנו בירך עוזר לעשיהם, מכל
מקוס יכול לנזכר על קיומה עתה כל זמן
שכהו מקיימת, ודוקה מהל קיומה חיין
לזכר, כגון מה מהל חכילתם וכיוון זהה,
הכל כל שבמלה עלייו חמוצה יכול לנזכר
עליה בכל עת שהייה עליו, וכו' עוזר
לעשיהם, דמש שכהו חזון ביניית לו
הפיLIN חזון "מעשה", כי סכי דלענין
כלים מציג מעשה, מה עלי גז שכח השם
לזוט, כדוחימן צפוף מקום (דף כ"ה ע"ב)
וכו', והס כן הפילו לנו בירך נצעת לנצח
הטלית וសנתם הפילין, חייך לנזכר מהר כן,
והמסמות השם לנו למזה געלמא, עכ"ל.
ושיינו דהוקפה לו נמה לנו מסמות, שה כי
היכי לדוחמיין גדי כלים שאלת היה לזוט
כל היות, והමכו לו 'הן מלצת' מהן
מלצת, ושה כדי נפסוט ונלכוד, דהיינו
על כל הרמת ולחמת, ושיינו מזוס דקגי ומה
שכהו לזוט ברגד לחוצטו מעשה לעניין
חייך מלכות, וכי נמי יט לומר דעתך
לנצח הטלית וסתפילין חזיגן מעשה
לענין גרכה.

לפין דלית נטו מפליין צל יד דין
קלימה על פני מפליין צל רחץ, ונפקה
מינה כחינו יכול לקיים שטיחס, צליריך
להקדים ולהעדיף חתמת המפליין צל יד על
פני מפליין צל רחץ [ומחנו כען זה
בקודזין דג כ"ט ע"ג, דמאות פליזן הצען
קודמת נמות עלייה לריגל, דהממר קרה' כל
ככל בניך תפלה', וכדר 'לה ילה' פני
ליך'. חמנס כ'שער מצונח' הו"ח קימן
כ"ב סק"ה כתוב נמס מצוות 'לכש מטה'
(ח"ג סימן ה') טמי טהין ידו מסנת
לקנות מפליין צל יד ומפליין צל רחץ,
יקנה צל רחץ מחילך].

סמנט) גם' היה מוצב לוגה לדין, ומתיילו סמוך יהנדו, מתיילין מנייחן. וכנה הרכינ"ס נפ"ד מהתפקיד השכמייט אף דינח דהכליימל, ויעוין נזית יוסק' הו"ס קימן ל' שעמד צוא, וכמצב להפצל הרכינ"ס כוגר דין כלימל מהיה כמן דהמר לינה זמן מפיילין טוח, וכיון שאווע פוטק כמן דהמר לינה גהו זמן מפיילין טוח, גטלה נא מסקנה נפי לעטפן עכ"ל.

והנה רס"י כהן פירש דבך בראיה מהייל כמלה דהממר לילא להו זמן מפיילין, וזה כשייטמו לקמן ע"כ בעודבדה לרבי חי לנטמן מותך היפלו לפניות לכתחילה, הולם הרמא"ס קפילה לי"ה צקוף הלאה י"כ דולם הווער להניחון כדי נטמן, מלה רק חס לה חלון ונמלה עליו כדי נטמן הווער דמותה, וחס כן לדידיה על כרchan דהו דקמני הכהן דבממיירל שמוי

הלכות תפילין ס' כה

בצ'ון כל-כך. סכמיטון מחר כהו
ל'זרע. מולוג נס'ן גרא' לנט
עמ'ם צייר מלצ'ון ברכוב. ושיין
ש'ן מאן הנטול'ן ומקרע'ן בסיסים
גיא'ן ודקרטה'ן דקרטן נ'ן קרי' מל

רַדְתָּטוֹר
יִוְיִי בֶּן
בְּנֵרְכְּלִי וּ
וְלִין אַל
אַל מַטּוֹק
אַגְּגָה וְגַדְעָה
וְחַסְכָּנִי
וְצִירָּה
בְּסִינְיוֹן

לכינוס :
שתחלה א...
אורו מזור
דריך של
ויהי לירט זי
זע (ומק'ג על
הה (טה) בקמ'...
לא בפתח
סיטי מזרע
סרג

כ"ט) דרכאות
מוכרת לכוון
לכירופסטמי
הס כולם מכוון
מל מרכז נ"ל
מזרום. דכל
כמו צלחת
וכגס טרומין
לדקדק מוש
חפסן י' כספוק
ונספרט סגולין
• (טב) גריין.
חוותם (דנ' ג' 1)
ור' י' כחצוכת
מחלה. ומ' ס
ופוט ולוגטו
כט' י' ימאנ' ז
ודרכ' ס וכט' י'
כטמיהן דכריין
וכ' ככשו'ת
ויחי טיסיר כל
贊同 סוי' :

וְיַעֲשֵׂה כָּל-מַעֲשֵׂי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר-יָצַא מִבְּנֵי-אֹתֶלֶת.

מוכרך טל מזוועה
ל יד ומוניהם
טל מצוק וטל עז
גע"ר נטם מכח
ב טוגרכך שנים
טי טל מזוועה
ברכרכת לכניום חוץ
פ"מ קמי טל
גנמר ולט כחתם
מחטש דינ לcker
ט יכרך טל מזוועה
תחן (ד"ג פ"ב)
וכיב' קדרמיכיס ט
לט כ"י סכתוב
ס' י"ג) לכניום
דלאג מאמן . ו

תְּהִלָּה וְעַמְּדָה

וכרמץ' נכל
כשכום לנכון
ישראל נזכרן
מברך על ע'
חצכם כ'כ'
ויגטרם טכ'
נמה נכרת ס'
כל כסופקיס
תמכ דרכיה
שיעחו רך
נוין נרכיה ל'
דעת רניש ש'
כ'כ' קחומ' י'
ד'ס' וקתרנס'
וכ'כ' נכלנו
נכלקע נמי'
נדרכו - קומ'
נסימן קל'יכ'
לquam סימן
וכן הכרלי'
ומפ'ן (סומח'
ריה' - וכוכב'
(טרא) נכנית
ללאן ככחות'
(סומח' ביל')

לעוזן כל. שאמכון מחד כהו
להזרור. מוליך בכ"ז פריך נקמת
המג צינה מלטון בכהונן. ומיין
שב כמן הנטול ומקריב"ט הסכט
גמי וקדרכות דקרת לה קרי' על
ככונחה רק על הקדר טפיטיות קידוש
בצון שלדמת ר' ה' פריך לכהן קדר
נץ' כל יות ובריך חילך פלו' .
לדר'ת פ' וקדרכות. קצתה קדר
החללה כדי צי' ולום גח'כ' נפתק
בנוניה טכ'ג. ומיין נרלה דמ'כ' מה'
וחדרו כמנחיק [זרלן] וכיזון דקעריך
נימין ננח' בסמלו' זום', וכט'
קדרקסם לה קרי'. גל מה שקו'ר
על פיד רק מל קדר טפיטין
חדרללה, נס מה זביג' ר'ג' מות'ס
גס' ור' ל' לש' חמוט וקדרכות מות'ס
באלטונ'רים ומ'כ קמי' לחס' ואחר'יר
לכם מל צי' נבד כמח'כ' מיס' וקדרכות
באלטונ' רפיש' חוסוכ' מל ולי' קדריס'
באלטונ' רפיש' חוסוכ' מל ולי' קדריס'
סכללה ור' ל' וקדרכות מה' כהנ'יס'
ולמה כה' מן יקדרכות מות'ס דפ'
וכ'י' הא' חמוט ולוי' מן וקדרכות
של' שיט' ספיט' נקמ'ן' ויט' נ'ג'
לעוזן ר'יס, ודכריו פלט'יס, וטהמת
בוקדרקסם קמי' מל בקיוז'. ונכו'

גומל מכך שכאלו לא פוי טחון
כайл רך כדיו-תקנים ולמה ו
פשת קטרה מוי'ס, וכ'וי'ה
וכריה, ומך טהון מכריה
קי' זיל' לקדור חמילן ט
ש侃ווער קדר ליל ממן: נ
כבלג בע מהרו שימוט
ש侃ווער קדר גטמי', וס'
וקדר כל תפולין הכל יוס
מל כויל גע יולדת ב'יכ' כי
גנס הפל רהה, והא נלמת
סוי' גויר נקמיהיך ווטוב נ
גענס מס'ר'ז' מולון, וכ'יכ' נ
ונמי'ה (סק'ן), וכ'יכ' נ
לודרגע זוט קפideal כי נק
חיל פירקן, וגטמא ערנו וו
ומתל כניהם לי', וכגנס ט
פערקיי וכנחס לחדויאות ט
גנס מילו לאיון צוינה, לדמות
ס' זונה לאנו ס' כי
שזמנורס כנמא נקמוס טפי'
לענן גדרו: [טנו] ותחילן
(הא ליא' מ'כ') וכרכ'יט זב
לאיון סליגוך (וילן)

ס"ט) דרכאות מכרך נאכיה פ' פירוט למי יהס סומ' מני מל מקרת"ק מזוק . דכל כהו שלמת וכגס טראט'ס לדקדק מוק חפס"י הפסק וגסרט טכלין' . ט' [טכ] גדרין . מזוקות (דז ל'ו ור' ע' כחטופה מהלך . ומ"ס וסוט ולצטו כז"ח ימץ' זדר"ס וכט'י כטמיה דכריין וכ' כזויין יוק שפיר כל טיעות מיו"ט : יוח ולל' לאקוור נקחו' כרכ'ים נקיון כלען

וְיַעֲשֵׂה כָּל-מַעֲשֵׂי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּא-כְּאֲשֶׁר-יָמַר לְךָ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.

וכרמץ' נכל
כשכום לנכון
ישראל נזכרן
מברך על ע'
חצכם כ'כ'
ויגטרם טכ'
נמה נכרת ס'
כל כסוטקיס'
תמכ' דברכת'
שינייחו ר'ק
נו'ן נרכיה ל'
דעת רניש ש'
כ'כ' קחומ' י'
ד'ס' וקתרנס'
וכ'כ' נכלנו'
נכלקע נמי'
נדרכו. קומ'
נסימן קל'יכ'
לquam סימן
וכן הכרלי'
ומפ'ן (סומח'
ריה'ו. וכוכב'
(טרא) נכנית
ללאן ככחות'
(סומח' ביל'ו)

ארץ יהודה

רב הארץ

דמיאר הארץ

הלכות תפילה ס' בז

(ב) [ii] **אם** אין מניח אלא של
ראש בלבד מביך עלייו
על נצונות הפלין בלבד ולhidurוניותו לבך
כל יוס ב' ברכות טברן אש'ר בלבד ב' ברכות
ח) ואם טניה של יוד בלבד טברן להגניה בלבד •
הנחתם

ומחייבין לדוחר מווילדיין או
מקודם מז'ריה להטיל נס צינדר טל
מזהוכ אט וויס, ומ'כ טהנו דינס
כוו טיפש טס לככניות כתומות
כחונוכ ווילר ואלון חאנטניות טל ט'א
כוון טה'ג נפץ רק מז'ה חח
יטפַּשְׁ כמזהוכ במאזונחת ווילר וכמ'כ
כט'ז ח'ז' (כ' ק') לדוחות דנרי
ברגר'ן מטעם ייך וכן בכל כיוון

וכ"ה המכוגר דהע"י לנדו ג'כ' ודרך טמיס וכן ציון צב"ח נסס רכ'
פרמס וכמסס כ' אפסילון מתייחסן וכן נט' נסס מהו מכר"ז
כליו ונס כוון טכל'ז' דמת' ריביס עלה' ל' נברך רק דרכך חחת
ונ' לכתל' נספוק נדרכך :

בוגר כהו דָּלִיכְנֵל נַכְתָּה (ד' כ' ג') נֶר חֲנוֹכָה וְקִידּוֹן כְּיוֹס
מִתְּרוֹחַ מְכֻכֶּבֶת פְּדוּאָה קְדִירָה פְּדוּאָה לוֹ כְּרִסְמוֹתִי נִתְּמָה מְדוֹרָה לְגַדְעָךְ
לְמִתְּמָר נִיחַ פְּדוּאָה מְכוֹן לוֹן מְפִינְרוֹן כִּי כְּתָמָלָה כִּים מְיוֹס
מְפֻזָּה חֲנֻכָּה יוֹתֵר סְנָה וְכֵחָר וְלָמָד יְטַבָּה כְּהַמְּרָקָם וְלָמָד קְחוֹל

כ) אם אין מינוח אלא של ראש לנוכח צמיגת מרוי (ס' ל') נסמכק כמו טמין לוורע מס ייחח חפס"ר דף ג' שטפ"ז טינק מפקנעם רק עלי רפס' ייל דלקמץ לדמוריינו בכ"ם דמיה טמין בדמיה קניילג בולע מפקנעם

וכיוון טהמראן כי' דוון טיוויר יכו טוקס גרייך טכ'ס טוקי' רהי' נזך, מוייט :
הונגה לטמ'ס כמג'ן דמל' (ס'ג מה' נכורותס כי'ג) נקס מסרל'ך דלען מהרונן כל טהמו לפיקס רק קויכט דהתקהר גנמי' זיין
לחאך ולאחר טחאל סככל סמקומות ענו' גנמ' כלען וס דצל' סדרו'ן לינולס וכואלו גל' נו' רק גמזוק מהט שיט סכ'ז
זויז אגלי' ומגוזה נספתק טלי' חמוץ נולעלס דמנחה (מנחות יה: ק'ג): כסוי סדר צפער נמעט (חולין פ'ג) חילוך טפ'
אקלים (יגמות ק'ג) נכוורים עס קריילס (כג'ת פ'ג: מחוקק ומח): פרט נדריס פ'ג טוקיו רחו' לטחימט (נדירים פ'ג עטילילס
מ'ג)

חידושים

בא

רבנו הגרי"מ

קלא

ולוטפת בין עיניך, יג, טז.

ושאר י"ג מדות והם מקובלים מפי משה מסיני, וכולם אע"פ שהם מקובלים מפי משה לא נאמר בהם הלכה למשה מסיני, שאין לומר פרי עץ הדר הוא אתרוג הלכה למשה מסיני, או חובל בחבירו משלם ממון הלמ"מ, שכבר נתבאר לנו שלאו הפירושים כולם מפי משה ויש להם רמזים במקרא או יוציאו אותם בדרך מדרכי הסברא כמו שאמרנו, ועל כן כל דבר שאין לו רמז במקרא ואינו נקשר בו וא"א להוציאו בדרך מדרכי הסברא עליו לבדו נאמר הלכה למשה מסיני וכו', ע"ש באורך. ומעתה מבואר מה שכתב הרמב"ם שהוא מהקבלה בלבד מה שהוא נראה מן הכתוב, ור"ל דעתך מן הקבלה אלא שיש לו רמז במקרא. ולפ"ז בהא תפילה של ראש הם בתים רבים דיש לו סמך במקרא כמו"ש הרמב"ן לא חשב זה הלמ"מ, אלא הוי כתשלומי חבלות דסמכו להמקרה אחר שידעו צורתם מן האבות והקדמוניים. משא"כ עיקר צורת תפילה דשchorות ומרובעות ומעברתא דאין להם רמז במקרא הוא מהלמ"מ וכמ"ש הרמב"ם (פ"ג מהלכ' תפילין ה"א ובפיה"מ שם), וע"ז הוא שכתב הרמב"ן העתיקו אבותינו ממשה מפי הגבורה דהורי הלמ"מ. משא"כ הא רבשראש הם ד' בתים לא מקרי הלמ"מ, וגם לא הזכיר זה הרמב"ם בכלל ההלכות במעשה התפילה, והיינו משום שעיקר דין הוא בראיית צורתם מהקדמוניים וסמכו לזה מן המקרא.

ובتاب הרמב"ן, ואמר טוטפות ולא אמר טוטפת, בעברו שם בתים רבים כאשר קיבלנו צורותם מן האבות הקדושים שראו הנביאים והקדמוניים עושים כן עד משה רבינו. והיינו דהו ארבע בתים הוא בקבלת צורתם דור אחר דור. וلهן עניין תפליין של יד כתוב, והוא האות על יד העתיקו אבותינו ממשה מפי הגבורה. והיינו דהוי הלכה למשה מסיני. וצ"ע למה בתפליין ש"ד נקט הראה אצל האבות, ובתפליין ש"י נקט ההלכה למשה מסיני.

יעוין ברמב"ם (פ"א מהלכ' חובל ומויק ה"ז) שכחוב לעניין תשלום חבלות, אע"פ שהרבאים אלו נראים מעוניין תורה שכחוב, יכולן מפורשין הן מפי משה מהר סיני, וכןן הלהקה למעשה ההן בידינו. וכזה ראו אבותינו דנין בבית דין של יהושע ובבית דין של שמואל הרמתי ובכל בית דין ובבית דין שעמדו מימות משה ועד עכשו. ומ"ח זצ"ל הראני דברי הייש"ש (ר"פ החובל) שכחוב ע"ד הרמב"ם וז"ל, ולא הבנתי בדבריו דהא ג"ש וכמה קראי דריש תלמודא ע"ז, ומה צרכינן ל渴לה איש מפי איש וכו'. וכך נראה שדברי חכמים מספיקים אף זולת הקבלה כלל.

ונראה, דהנה בהקדמת הרמב"ם לפיה"מ (ד"ה וכאש) כתוב, וזה עניין מה שאמרו כללותה ופרטותיה, ר"ל העניינים שנוכל להוציאם בכלל ופרט

הלכות תפילהין

וקשרתם לאות על ידך שהוא מצות הידוק על היד עצמו בקשר זה שהרי הידוק זה על היד נעשה עם הקשר ויזהר שלא יהה הקשר של יוד מון התפלה של יד ורשאי לכרכוך הרצואה סביב התיתורה כדי לחזקה על היד אבל לא סביב הקציצה וייש כורכין ב"פ סביב התיתורה בכדי שיהיה כמיון ש"ז עם הרצואה המהדקת את התפלה על היד) ואח"כ עושין שבעה בריכות על פרק הורוע המחוobar אל היד **ואח"כ יניח את** **של ראש בגנובה הראש ויזהר **שיהא**** **באמצע רוחב הראש מטש שהרי אמרו קדרש והיה כי יביאך מיטין ושם ויה אם שמאל ובחפילין דרש' שפהפרשות בסדרן אין בין ימין לשמאלא אלא משחו דהינו החריין שבין והיה כי יביאך לשמע על כן צריך ליזהר בוה **מאד** וגם צריך להשಗה ולראות בחורייצים שבין הבתים אם נדרכו מעת בדבך בשגנת הסופר יזהר להפרידם בначת בראש סכין דקה וחדה שייהו נפרדים בין בית לבית עד למיטה מטש ולכון מעבירין ניד התפירה בין בית לבית למיטה מטש בכדי להבדיל בטיב ושלא יתדרכו כדאותה בוגר ופוסקים הובאו בב"י ובכחארשי ו"ל. וצריך **שהיה הקשר של תפילין ש"ר מאחריו הראש בוגר בוגר העורף באמצעות געין דליית** **לצד חוץ שהוא לעין הרואה מלאחריו כעין דליית בכתיבתו:****

ואם שה בין תפלה לתפלה יברך על של ראש :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו על מצות תפליין :

בד"א כסדרן מעניינים שאין לצורך תפילין אבל אם הפסיק בעניינים בהם נזכרים לו להנחת תפילין אין צורך לחזור ולברך על של ראש. ולברחה אין להפסיק כלל אלא אם כן אי אפשר בעניין אחר ולcrcוך הרצואה סביב הורוע לא היו הפסיק כלל שהוא מעין המצווה עצמה אבל בעניינים אחרים אפילו קדושה היו הפסיק אף על פי כן אם שמע קדיש או ברכו או קדושה בין תפילין של יד לתפילין של ראש יותר להפסיק ולענות עם הצבור ואע"פ שנורם ברכה אחרת על של ראש ואסור לנורם ברכה **שaina צריכה לפי שיש אמורים שمبرכים לעולם על שיד על מצות תפילין אף אם לא שיח בינותים ואף שאין להנוגן** אברה חכמתן **לכתחלה** **דספיק** ברכות להקל מכל מקום לעניין איסור גרם ברכה **שaina צריכה כדי הם לספיק עליהם שלא לבטל מענית דבר** **שבקדושה:** **אחר שהנחת תפילין של ראש יברך ג' כריכות על אצבע האמצעי.** בתחלה כריכה אחת על פרק האמצעי ואח"כ שתיהן בריכות על הפרק התחרtron **וכורך המותר על כף**

היד **ובסוף הכריכות יקשר:**

כל אשר נגע יראה אלהים בלבו יניח תפילין דרבינו תם ולא ברכה אחר התפלה בביתה וללטוד בהם שעה אחת אם חשש להנחת בית המדרש מפני היורה או מפני שנוח לו יותר לטלוד בביתו. ולא יפסיק בשום שיחה כלל בין תפילין של יד לתפילין של ראש אף שאין מברך עליהם אבל מפסיק לענות אמן ואצל לkadushה וברכו **ואמן יהא שמיטה רבא בו.** וכן המניח תפילין בחו"ל המועד בלבד ברכה:

אין להניח **הפילין** **אחר תחלת השקיעה** **ואם היו עליו טקדים א"צ** **לחצין** **כ"א בע"ש** **ובעיו"ט** **צורך** **לחצין** **לפני השקיעה** **ומן מה** **קודם שפדרליקון הנרות בע"ש:**

המחלך **במכואות** **המטונפות** **או** **במכואות** **שישם** **חויריים** **ותפילין** **בראשו** **כనען** **החולך** **מכיתו** **לbehag** **כשהוא לבוש בתפילין** **או** **شمתקפל** **בדרכן** **בhalichتو** **או** **בנסיעתו** **בין כפרים** **שישם** **חוירם** **וain העגלת** **יתן** **כనען** **עגלוות** **של** **חוירם** **צורך** **לכוסות** **התפילין** **שלא יראו החוצה** **מנעלים**. **וכן לעניין התפלה** **צורך** **להפסיק** **בתפלה** **שלא להוציא** **דבר** **טפיו** **כשרואה** **חוירם** **מלפניו** **כملא עינוי** **וזדין** **שלפניו** **בלפניו** **דמי** **ואפילו** **אם** **מעצים** **עינוי** **אינו מועיל** **אם** **אין העגלת** **גבוה** **יתט** **ואין** **מכסה** **על**

הנִּירְבָּר וְיַעֲשֵׂה יְלִילָה נֶזֶת – וְיַעֲשֵׂה יְלִילָה נֶזֶת
לְכַפֵּר כְּפָנָה ד' ס' ב' מ' :

פרק ג'

הלוּכָה ד חטילה של ראש כי'. ע"י נטספְתָל פ"ז רמנחים ע"ס
וכנום' דלו' וכטול סמוך פ"ד דר' ה"ס דמלכים דליכין

הלהבהה ברא"א כו' טברן כו'. מיין פסחים דף קל"ה פ"ג נהי
בניר נבלת הפסمة וכיריעות למי פ"ה דודמי ט"ס ומיין
זהוספטם. סוף מס' ברכות לדע' מפיים תלמוד ומערך מליכס
ברכה אהמת ונטבtes ברכותלמי דרבוני, כי"ל קוה פלאותה כהה וזהל
וכיוון דקי"ל ולחכול לפקדיס מעוצר גתורתה פוק כדוד מלוא וגבי'
דמוי'

הַלְבָה מֵזָן וּמִזְבְּחָה אֶת קְרֻבּוֹתָם. ר' ל' לְמַטֵּס חַלְיוֹ יְהִי כְּמוֹ נְסָס
נְסָס ג' וְאֶתְוֹס כְּמוֹ קְדָס וּמִפְּנֵיהֶם גַּמְלָחוֹת דָּמָ"ג פָּג'
נְגִי חֲלֵמָת פָּג' וּכְן קְדָן נְגִי כּוֹס פְּנָס רַפְסָסִים דָּקָן וּסְס ג' נְמִילָה
לְפָטוּחָה כְּמַתְ�אָרָה תְּכִלּוֹת דָּקָן פָּג' וְעַי' מִס' כ' אַלְחָצָד י' ל' בְּגָנוֹת
בְּפָלָקָות פְּרָא-זְרוּמָה פְּלָקָה ו' בְּפָלָקָה ג' בְּפָלָקָה :

שְׁמָם סאות של פפי' כ'. וולס יט' מות נפנ' הלויכרה כמו נדי' חס מומל לסתה מל' צו עי' נירוט' פ"ה דמניגלה נגוי חס מוסר' מהלעת רונקלד גאנטלע פ"ק:

שְׁמָם אין חולין כ'. וככל חס ימושך וזה שוכתן ויכוחן על מקום המחק חס למלאין דינפלט כולה עי' יומח ד' מ' עי' ע"כ נחומות' ודמת' ט' עיל' נגוי חפינה ו' ס' נ"ג' ומי' צירלטמעי פסחים פ' ג' נגוי סחטו קודס למחמד דהמר סס ולחס פסול זוגות גל' מיקרי

קודות, ומי יתום מנהמות ד' ט' ה' נגוי מותן סמן כי' ט' :
שם וכותב אחרהכו'. וסנה לפי זה קפה למה לה' מהלירין לדלק
אין שטן ממ' ט' מזווע שמו לכח כלו סדרון דנט' כבל
ונתואה פטל ו' ל' דכין דליך כט' זוכ לה' מיקרי סלה סדרון
ופ' מה טתקפו הטע' סומה ד' כ' ד' ה' חמור ה' כמנה קודס
שכנלה מללה שכואה ט' ונס ל' ר' למ' לה' כוה כהן וכוה ה' ז' דכין
ופטפיו כשרה טיה לה' חילוף לא' כען מ' כ' הטע' זומדים דק' ג' ט' ה'
נבי הביב' טולם במת' ייחד ט' ט' וועין סופה ד' ז' ט' נגוי דופן
ועילובין ד' מ' ע' :

הלהקה ייה מתחזק שנאטו להפסיד. עי

פרק ב

הַלְכָה הַחֲמֵר חָסֶר. עי' נכלות לר' כי' מ"ח:
זיה יברכו חבר ת"י, כו' מיניהם בר' ב"ג ונימשו לפ"ז מ"ב מ"ק:

פרק ג

הלוֹכה א נצורה דלה. סכת דס"כ מ"ז גנילסת רצ"י מ"ז,
ומען כירעומאי דמנילא:

הלהקה ב לוחזין עז. מײַן כליס פֿרָק טײַזְעָס:

הלהבה י' וכל ההיפותזה כז': ע' צ'ט'ן גנדי פטאנן:
דומם סס כסופל גנד פטאנן:
הלהבה י' ארכוונין לא' יעשה. ע' "כסם' ז' וע'" כסופטול סנתה

פ"ז דמות יהוס קוק מורה לומדי וענין ברכות ד' כ'
על נבי לככלמה ע"כ:
galba ton uro no' w'shu'sin s'mon co'. n'y. z'k'f d'c'h
מ"ב מ"ט וע' נעל בגאלס ח' נבי שאל וכח עין
כ"ג מג'לה ד'לד' נבי ז'ק' דבצ'ה טהרה טהרה ממן צ'א'ר חמץ'ען
ד'לון סמץ' מ'ט' וצ'א'ר פסול טהרה טהרה ממן ט'ו'ר ו'א' ל'ק'ל'וט
ק'ן פרה אל'ם לר'ס ד'ל'ס' טהרה טהרה מ'ט' מ'ט' ט'ו'ר ו'א' גבש'י
ח'מו ר'יך' ו'א' י'ט'ק' ק' דבצ'ה ד'ל'ס' מ"ב ע'ג' ז'מ'ס'ט' סופ'יס'
פ'צ' ד'ל'ס' ז'ק' טהרה טהרה פסול לא'ק' נ'ע' ל' מ'ט' דבצ'ה
מ'ס'ט' ט'ו'ר ו'א' ג'בש'י ז'ק' נ'ע' ז'ט' ט'ו'ר ד'ל'ס' א'ק' מ'נו'ם' ז'מ'ס'
ו'ע' מ"ב ג'בש'י ז'ק' נ'ע' ז'ט' ט'ו'ר ד'ל'ס' ז'ק' ד'ל'ס' ע'ל ח'יס'וי ג'לאה

ושם ובור הרוצחנה נס' אבל בעור כי. כל שפטם וכ"ל דמוטים
חוות אהוד כל בסחן מילך לפ cedar הירש וע' ירושלמי סופיה
פ"ג ה"ד מלוקת וכ"ט וכ"ה ופס' פ"ג הוכגה בחוסם סס ר' כ"ט ע"ז: